

เกี่ยวก้อย

บทที่ 6

บุงกีขวัญเสีย ถูกสั่งให้นอนนิ่งๆ ถ้าไม่ใช่คุณพ่อคุณแม่ที่คอยกอดปลอบโยน เธอก็เรียกหาฉัน ยึดมือฉันไว้แน่น เพื่อนๆ ของเธอคงไม่ชอบใจนักที่หมดความสำคัญ พวกกันถอยไปจับกลุ่มซุบซิบ พลังส่งสายตาไม่สบายใจมองมาครั้งแล้วครั้งเล่า

พวกผู้ใหญ่ซักถามถึงความเป็นไป “แล้วทำไมถึงติดอยู่ข้างใต้ลำเรือตั้งนาน หากันไม่พบหรือ... น้ำกำลังเชี่ยว เป็นเพราะกระแสน้ำไซ้ใหม่...” ฉันเล่าถึงใบพัดเรืออีกลำหนึ่งซึ่งกระแสน้ำพัดพาเราเข้าไปหาพวกเขาตกอกตกใจ บางคนส่งเสียงสบถด่า “ไอ้ชั่ว... มันเห็นแก่ตัวไม่หยุดช่วยแล้วยังเร่งเครื่องหนี นี่ดีนะ ที่หนูสองคนรอดมาได้ ไม่เป็นอะไรมาก”

“ใบพัดมันตัดคอคน ตัดเส้นเลือดขาดได้นะ หรือไม่อย่างนั้นก็อาจถึงแขนขาหัก ดีแล้วที่รอดมาได้” บางคนพูดให้เราเสียขวัญ

“แต่เนื่บุงกีก็เกือบตายเหมือนกันนี่คะ” ถมทองส่งเสียง

ฉันไม่รู้ว่ถมทองพูดอย่างนั้นทำไม แต่มันก็ทำให้ฉันรู้สึกสับสนไม่แน่ใจว่าทำถูกหรือผิดที่ดึงข้อมือบุงกีไว้ไม่ปล่อยให้ไหลไปตามกระแสน้ำซึ่งนำไปหาใบพัดเรือลำนั้น ฉันเห็นเธอสลักน้ำทุรนทุราย ฉันยังคงยึดข้อมือเธอไว้แน่นจนเธอหมดสติไปต่อหน้าต่อตา

เราพาบุงกีไปโรงพยาบาล ขณะที่คนอื่นๆ เป็นห่วงเป็นใยแยกย้ายกันกลับบ้าน สินมนัส ร่ำลาอย่างใสใจ แต่เขาจะต้องขับรถพาพ่อแม่กลับบ้าน เพื่อนสาวๆ ของบุงกีขับรถตามมา แล้วก็พูดคุยหัวเราะหัวไคร่ร่าเริงกันเหมือนกับลืมไปแล้วว่าเรื่องร้ายเพิ่งเกิดขึ้น แต่มันก็ตรงที่ทำให้บุงกีแฉะใสขึ้นลืมเรื่องที่ควรจะลืมไปได้

นายแพทย์ทำการปฐมพยาบาลตามขั้นตอน ได้ห้องพักแล้วเมื่อกฤตการ ตามมาที่โรงพยาบาล ทำให้สาวๆ ยิ่งแพรวพราว แต่เขาวิตกกังวลเกินกว่าจะหยอกเย้าใคร พอได้ถามรู้เรื่องก็ตำหนิพวกสาวๆ ที่เล่นกันแผลงๆ ทำให้บุงกีตกน้ำ พวกเธอก็เลยจ้อย... ปลีกตัวห่าง แล้วอีกครู่หนึ่งก็ชวนกันลากลับ

“แล้วไปที่บ้านกันนะจ๊ะ ลูกๆ เรื่องที่เกิดขึ้นแม่ไม่โทษใครหรอก ต้องโทษบุงกีคนเดียวที่ซุกซนไม่รู้จักรวังตัวเอง...” คุณแม่พูดอย่างใจดีตามเคย ทำให้ทุกคนสีหน้าดีขึ้น

“ต้อยต้อยอย่าเพิ่งไปไหนนะ” บุงกีร้องหา

คุณพ่อคุณแม่รีบขานรับ

“ต้อยต้อยอยู่กับบุงกีก่อนนะลูก ถ้ากลัวทางบ้านเป็นห่วงก็โทรศัพท์ไปบอกคุณป้าก็แล้วกัน ประเดี๋ยวให้พี่บุงไปส่งก็ได้”

ให้พี่บุงไปส่ง! คงเป็นไปไม่ได้หรอก! ฉันนึกภาพไม่ออกเลย

เวลาที่พี่ชายของบุงกีเคร่งขรึมจริงจัง เขากลับกลายเป็นผู้ใหญ่อีกคน เขากล่าวขอใจครั้งแล้วครั้งเล่าและยังคอยส่งสายตาบอฉัน ทำให้ฉันรู้สึกหัวใจพองโต แต่ก็ไม่กล้าสบตาและไม่กล้ายิ้มตอบ

ดูเขาอยากจะทำด้วยแต่ก็ไม่มีโอกาสพูดอะไรกันยาวๆ นอกจาก...

“...เราเก่งมากและกล้าหาญมากด้วยนะ....”

ขอใจมากนะต้อยต้อย... ที่ช่วยบุงกี....”

ฉันยังไม่ลืมน้ำเสียงทุ้มๆ ปรกาศตาอ่อนโยนคู่่นั้น

พี่ชายของบุงกี อุตสาห์ขับรถมาส่งที่บ้าน แปลกจริง ที่ฉันไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองเป็นส่วนเกินเมื่อนั่งมาในรถยนต์คันหรูเพียงสองต่อสอง พี่บุงชวนพูดคุยบ้าง ถามว่าทำไมฉันว่ายน้ำเก่ง และฉันตัดสินใจเรื่องเรียนต่ออย่างไร ฉันมักจะตอบด้วยอาการเงิบและเขาก็มอมยืมๆ ไม่ได้ถือสา

ตลอดคืนนั้นฉันก็นอนเวียนคิดถึงเขาจนหลับไป ฉันไม่ได้ฝันร้าย ซ้ำยังมีอยู่จนตื่นนอน ฉันไม่เคยรู้สึกต้อยต้อยนี้มาก่อนเลย

บุงกี นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเพียงหนึ่งคืนก็กลับบ้าน ฉันอยากไปหาเธอแต่แล้วก็ถามตัวเองว่าฉันเป็นห่วงเธอจริงๆ หรือว่ามีเหตุผลอื่นกันแน่... ภาพและเสียงที่น่าอบอุนของพี่ชายเธอผุดขึ้นมาบ่อยๆ ฉันรู้สึกละเอียดใจจริงๆ

ฉันไม่เคยไปบ้านนั้นหากไม่มีใครเรียกหา จึงได้แต่เฝ้ารอ บังเอิญป้าเหลยสั่งให้ฉันไปช่วยทำงาน แล้ววันรุ่งขึ้นก็สั่งให้ฉันไปดูพ่อเลี้ยงที่ฉันแสนจะเกลียดชัง แต่ว่าเขานอนเจ็บอยู่คนเดียวที่บ้านเนื่องจากเมียเขาไม่เหลียวแล ฉันก็เลยไม่ได้ไปที่ร้านของป้าหลวย

พูดถึงพ่อเลี้ยง สภาพที่ทรุดโทรมช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของเขา

ทำให้ฉันสงสัยเสียจริงว่า ทำไมหนอ เมื่อก่อน ผู้ชายคนนี่จึงเป็นคนที่ฉัน
 หวังกันที่สุดในโลก เขาหาเลี้ยงพวกเรา แต่เขาก็ทำให้แม่ร้องไห้เสมอ
 เขาตบตีแม่... ดีพี่ชายที่ไฉนที่สุดก็หนีออกจากบ้านหายไป แต่ว่าเขาไม่
 เคยตีฉัน เมื่อเขาแสดงความรักเอ็นดู ฉันต้องแสร้งหัวเราะทิ้งๆ ทิ้งๆ
 แทบขาดใจ และหากว่ามาได้ที... เขาก็จะกดฉันให้นอนคว่ำก่อนจะจี
 ด้วยบุหรี ถ้าฉันร้องเสียงดังเขาจะกดหน้าฉันกับหมอนให้หายใจไม่ออก
 ซึ่งยิ่งทรมาณมากกว่า ฉันจึงได้แต่กลั้นเสียงร้องไห้สะอึกแล้วตัวสั่นเมื่อ
 ไฟร้อนๆ จีลงบนผิวเนื้ออ่อนๆ และมันทำให้เขาพอกพอกใจ

หลังจากอุบัติเหตุที่ทำให้แม่ตาย และเขาต้องเข้าโรงพยาบาลนาน
 เป็นเดือน ย่าผ่องรับฉันไปดูแลแล้วไม่ปล่อยกลับไปอีกเลย เขามีเมีย
 คนใหม่ และพอเขาตบตีเธอ เธอก็ตบสนองเขารุนแรงกว่า ทำให้เขา
 กลายเป็นเสือแก่เขี้ยวหัก

บางคนพูดว่าเขาก่อกรรมไว้มาก ผลกรรมก็เลยตามสนอง

และพอฉันโตพอที่จะไปไหนๆ เองได้ ฉันก็แข็งแรงพอที่จะต่อสู้!
 ป้าเหลยบังคับให้ฉันมาหาเขาเดือนละครั้ง เขาทำอะไรฉันไม่ได้อีกแล้ว
 และพอเขาล้มเจ็บปวดแอด ก็น่าจะเป็นที่ ที่ฉันจะตอบแทนความชั่วร้าย
 ของเขาบ้าง... แต่ฉันก็ไม่เคยทำ

มดแดงพาสีหน้าจางอมาหา ฉันเล่าเรื่องบั้งก็ให้เธอฟัง

“มันน่าให้จมน้ำตายๆ ไปซะ ฉันบอกแล้วว่าบั้งก็มันหน้าโง่
 แล้วเธอก็ช่างหาเรื่องจิงเลยนะต้อยตึง นี่ตინะที่เธอไม่เป็นอะไรไปด้วย”

“มดแดงก็ อย่าบอกนะว่าถ้าเธออยู่ตรงนั้นเธอจะไม่ช่วย”

“อ้อ ฉันคงช่วยแน่ ช่วยให้มีมันตายๆ ไปซะเลยไป คนโง่แบบนี้
 อยู่ไปก็รกโลก”

เมื่อก่อนนี้ฉันเคยชินไม่ยินดียินร้ายกับคำพูดรุนแรงมองโลกในแง่
 ร้ายและอาการชิงชังมนุษย์ ของมดแดง แต่ตอนนี้ในเมื่อมันมาเกี่ยวกับ
 บั้งก็ ฉันก็ไม่พอใจขึ้นมา “เธออย่าพูดอย่างนี้ดีกว่า บั้งก็เป็นคนดี
 แล้วเขาก็ไม่เคยทำอะไรให้เธอเลยด้วย”

“อ้อ นี่เธอเห็นมันดีกว่าฉันแล้วใช่ไหม” มดแดงยิงโกรธ

“ถ้าเธอรู้จักบั้งก็ เธอก็จะรักเหมือนกัน”

“รัก! รักหรือ?” เธอส่งเสียง

ฉันคบหากับมดแดงมานานพอจะรู้เข้าใจจึงได้แต่นิ่ง แต่ก่อน
 เมื่อยังไม่มีบั้งก็ มดแดงเคยเป็นเพื่อนคนเดียวที่รักฉัน ฉันก็เลยไม่
 อายากทะเลาะกับเธอ

มดแดงพาลไม่เลิกอยู่นาน ฉันได้แต่ทำเฉยจนเธอเบื่อ อารมณ์
 ดีขึ้น แล้วฉันก็ซ่อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ของเธอไปบ้านแม่เธอที่ในสวน
 แล้วเราก็บินป้ายต้นไม้เล่น เก็บผลไม้กิน กระโดดลงว่ายน้ำเล่นในน้ำเขียวๆ
 กันเหมือนเคย

บั้งก็หายดีแล้วหรือยังหนอ ฉันมาทำงานที่ร้านของป้าหลวย
 อยากไปหาเธอแต่ก็ไม่กล้า กลัวว่า “พวกคนรวย” จะเข้าใจผิด มดแดง
 ชูไว้ก่อนแล้วว่า “...ถ้าเธอไปบ้านเขา พวกเขาต้องคิดว่าเธอมาทวง
 ภาษารางวัลแน่ๆ...” ฉันก็เลยได้แต่นึกถึงเธอ แล้วพอเพลอ ฉันก็
 นึกถึงพี่ชายของเธอมากไปกว่าคิดถึงเธอเสียอีก

แล้วจู่ๆ ร่างสูงๆ สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสก็เดินเข้ามาหา

“สวัสดิ์คนเก่ง หายไปไหนหลายวัน”

ฉันทำอะไรไม่ถูกได้แต่ยกมือไหว้เพราะว่าเขาอายุมากกว่าหลายปี
 เขารับไหว้

“ทำไมไม่ไปที่บ้านเลย บั้งก็บ่นหา มาตามที่นี่ก็ไม่เจอ”

ฉันหุบปากนิ่งสนิทเพราะนึกคำตอบโต้ไม่ออก อาการเงิบเฉย
 แบบนี้เคยทำให้ใครต่อใครเอือมระอามาแล้ว แต่กฤตการไม่ถือสา

“ว่างแล้วหรือยัง ไปที่บ้านใหม่ ทุกคนบ่นถึง”

ถ้อยคำนั้นทำให้ฉันนึกปลื้ม สีหน้าท่าที่คนพูดยิ่งทำให้หัวใจ
 พองโต แต่ฉันก็ไม่กล้าตอบรับ

“เอ้อ ยัง... ยังไม่ว่างค่ะ....”

ป้าหลวยจงใจเข้ามาฟังเพราะรู้จักพี่น้องคู่นี้ที่มาซื้อของเอาใจ พุดคุย
 ด้วยบ่อยๆ พอได้ยินก็รีบส่งเสียง

“ต้อยตึงจะไปไหนก็ไปเถอะ ทางนี้ไม่มีอะไรมากป้าทำเองได้”

เขายิ้มอย่างเป็นต่อ ฉันยังประหม่าอยู่ดี

“ประเดี๋ยวต้อยตึงจะขี่จักรยานเข้าไปค่ะ”

“เอ้า ก็มีราชมารับแล้ว องค์กรหญิงรังเกียจอะไรพะยะค่ะ”

ก็ฉันเคยขี่จักรยานเข้าไปทุกที เวลาจะกลับก็สะดวกไม่ต้องเดิน
 ตากแดด ไม่ต้องเรียกร้องให้ใครมาส่ง แล้วฉันก็คงทำสีหน้าไม่ถูกที่จะ
 เดินไปขึ้นรถกับผู้ชายคนนี่ต่อหน้าผู้คนแถวนี้ที่คุ้นเคยกันดี ฉันไม่อยาก

ตอบคำถามและไม่อยากให้บ้ำหลวยเอาไปขยายเรื่องราวพูดคุยกับคนอื่น ๆ จนฉันมองหน้าใครอย่างสะตวกใจไม่ได้

บ้ำหลวยไม่รู้เรื่องที่ฉันช่วยบั้งก็จากจมน้ำ ถ้ารู้ คงกลายเป็นวีรกรรมยิ่งใหญ่เกินเหตุ แล้วฉันคงต้องอึดอัดอีกนาน

ฉันเบือนหน้าหนีไม่ตอบคำ กฤดาการ เตือนย้ำให้ฉันตามไปเร็วๆ “ห้ามเบี้ยวนะขอรับ” เขาหลิวตา หันไปซื้อข้าวของเอาใจบ้ำหลวย แล้วก็ขึ้นรถขับจากไป

บ้ำหลวยรีบเข้ามาสอบถาม “เขามาตาม เพราะชอบเราใช่ไหม เห็นมาถามหาหลายทีแล้ว แกโขศคีแล้วนะต้อยตึง บ้านเขาคงรวยมาก ก็พี่น้องขับรถสวยคนละคันเทียวนี่”

“เขาไม่ได้ชอบหนูหรือบ้ำ บั้งก็ไม่สบายก็เลยให้เขามาตาม”

“อ้าว คุณหนูเป็นอะไรไป งั้นแกก็รีบไปดูซะหน่อยสิ

คุณหนูคงชอบแกมากสิ ถึงได้มาตามหาอยู่เรื่อย แล้วแกอย่าไปทำนิสัยเสียให้เขาเปลี่ยนใจล่ะ แล้วไม่ต้องลากแม่มดแดงเข้าไปยุ่งด้วย เข้าใจไหม ยัยคนนั้นมันอารมณ์ร้ายเอาแน่ไม่ได้”

บ้ำหลวยชอบพูดเสียงดังและพูดยาวๆ เป็นจริงเป็นจัง ฉันเบื่อจะฟัง จึงปลีกหนีไปเก็บกวาดเช็ดถูสะอาดๆ ระยะเวลาให้ห่างเล็กน้อยก็ควารถจักรยานมาขี่ ตรงไปที่บ้านของบั้งก็

บั้งก็ยิ้มหน้าใส ตรงรีเข้ามากอดฉันไว้แน่น

“ต้อยตึง ทำไมใจดำจังหายไปตั้งหลายวัน บั้งก็คิดถึงมากรู้ไหม”

ใครกันจะคิดถึงฉันขนาดนี้ ฉันไม่อยากจะเชื่อหูตัวเองเลย

“ฉันนอนฝันร้ายทุกคืน” เธอเล่าเจื่อนๆ “นึกถึงตอนที่จมน้ำ”

ฉันบีบมือเธออย่างปลอบ รู้จักก่อนโยนก็เพราะบั้งก็ทะเลาะ

“ก็อย่าไปนึกถึงมันสิ”

“ฉันไม่อยากจะนึกถึงแต่ว่าห้ามไม่ได้ ฉันอยากจะลืม”

ฉันเองก็อยากจะลืมภาพที่บั้งก็ต่อสู้อันลานสลักน้ำจมนหมดสติไปต่อหน้าต่อตาเหมือนกัน แต่การที่เธอรอดชีวิตก็ขัดเซยความทรงจำร้ายๆ นั้นได้ครบถ้วน มันคงยิ่งแยถ้าฉันปล่อยมือ...ปล่อยเธอไหลตามแรงพัดพาของกระแสน้ำ เข้าไปหาใบพัดเรือที่กำลังหมุนแรงอย่างเต็มที่ เพราะแทนที่เรือลำนั้นจะหยุด กลับเร่งเครื่องเพื่อจะหนีให้พ้นเรื่องเดือดร้อน

และถ้าเธอไม่รอดชีวิตไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม ฉันก็คงมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างเป็นปกติไม่รู้สึกรู้สิดไม่ได้

ฉันไม่ได้พูดออกมา ไม่ได้เตือนความจำเธอและภาวนาขอให้เธอลืมการยี่อสุดของฉันและการดิ้นรนต่อสู้ของเธอเองก่อนที่เธอจะหมดสติเพราะขาดอากาศ

คุณพ่อคุณแม่ของบั้งก็ ยิ่งเมตตาฉันกว่าเดิม พยายามถามถึงสิ่งที่ฉันขาดและต้องการเพื่อตอบแทนที่ฉันช่วยลูกสาวไว้ แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ

“....ต้อยตึงมานอนค้างกับบั้งก็สักสองสามคืนได้ไหมลูก บั้งก็นอนไม่หลับฝันร้าย อยากให้ต้อยตึงมาอยู่ด้วย....”

คำขอร้องนั้นทำให้ฉันได้มานอนข้างๆ บั้งก็ สวมเสื้อผ้าของเธอ... บนเตียงใหญ่ที่แสนสบายและสวยงามของเธอ

ฉันฟังเธอพูดคุยหัวเราะจนต่างกึ่งวง

“เราเป็นเพื่อนรักกันนะ ต้อยตึง” เธอส่งเสียงอู้อี้ “เธออย่าทิ้งฉันนะ สัญญากับฉันนะ”

“ฉันสัญญา”

“เกี่ยวก้อยก่อน” เธอชูนิ้วก้อยยื่นออกมา

“เกี่ยวก้อยหรือ...” ฉันชะงัก นึกถึงสร้อยคำที่จดจำมาแต่เล็ก “งั้นบั้งก็พูดตามฉันนะ....”

“พูดว่ายังไงเธอ....”

“....นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้.....พูดสิ”

“อ๊ะ นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้....”

“ให้สัญญาใจจะไม่จากกัน.... นิ้วก้อยเกี่ยวรักสมัครสมาน

เราจะรักกัน นานเท่านาน....”

บั้งก็พูดตาม แล้วเราก็พูดซ้ำพลงหัวเราะ เกี่ยวก้อยตึงกันไปๆ มาๆ

นี่ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี้ ฉันมาอยู่ที่นี้ทำไมกันหนอ.....

คำถามนั้นกลับมาวนเวียน แต่ไม่ใช่ด้วยความรู้สึกอ้างว้างเป็นส่วนเกินเช่นเคย บั้งก็นอนหลับสบาย ทำให้ฉันโล่งใจ แต่ฉันกลับลืมตาโพล่ง ไม่อาจหลับได้

ฉันคงเหมือนนกที่บินหลงมาพบรวงรังที่อบอุ่น ที่นี้ไม่ใช่ที่ของฉัน แต่ฉันก็กลัวเหลือเกินหากจะต้องจากไป.....